

opusdei.org

Prelaatin kirje (syyskuu 2010)

"Kaikki armolahjat, jotka Jumala antaa ihmiskunnalle", prelaatti muistuttaa meitä, "virtaavat Kristuksen ristin uhrin kautta". Siksi meidän tulee "kiinnittää itsemme sydämessämme ja teoissamme Pyhään Ristiin".

20.10.2010

Rakkaat lapseni, suojelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Tämän kuun puolivälissä vietämme jokavuotista Pyhän Ristin ylentämisen juhlaa. Jälleen kerran voimme kiitollisina kontemploida sitä ihmeellistä totuutta, että Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. [1]

Jumalan sana tuli lihaksi, ja otti palvelijan muodon ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti [2], jotta me pelastuisimme. Sen tähden "nostamalla katseemme Ristiinnaulittua kohti, voimme palvoa häntä, joka tuli ottamaan maailman synnin harteilleen ja antamaan meille ikuisen elämän. Kirkko pyytää meitä nostamaan tämän kunnioitettavan Ristin maailman ylle, jotta kaikki voisivat nähdä kaiken sen rakkauden, jota ristiinnaulittu Herramme osoitti ihmiskunnalle, jokaiselle miehelle ja

naiselle. Kirkko kutsuu meitä
veisaamaan kiitosta Jumalalle, koska
puu, joka tuotti kuolemaa,
synnyttikin uuden elämän." [3]

Tämä juhla saa aivan erityisen
merkityksen Jumalan lasten
keskuudessa Opus Deissa, sillä
Jumala myönsi pyhälle Josemaríalle
syvän ymmärryksen siitä elämän
syvästä totuudesta, että meidät on
kutsuttu pystyttämään Kristuksen
risti kaikkien inhimillisten toimien
huipulle. "Pyhä Paavali antoi
seuraavan moton Efesoksen
kristityille (Ef. 1:10). Instaurare
omnia in Christo: täyttäkää kaikki
Jeesuksen hengellä asettamalla
Kristus kaiken keskelle. Ja kun minut
korotetaan maasta, minä vedän
kaikki luokseni (Joh. 12:32). Kristus
on inkarnaationsa, Nasaretissa
tekemänsä työn, Juudeassa ja
Galileassa antamiensa opetusten ja
ihmeiden, ristinkuolemansa ja
ylösnousemuksensa vuoksi

maailmankaikkeuden keskus, kaiken luodun esikoinen ja herra." [4] Jotta me voisimme avustaa häntä kaikkien sielujen pelastustyössä, Herramme on antanut meille ammatillisen työn, joka meidän tulee suorittaa hänen armonsa avulla inhimillisellä täydellisyydellä, palvelun hengessä ja puhtain tarkoitusperin, pyrkien aina muuttamaan työmme rukoukseksi.

Kaikki Jumalan ihmiskunnalle jakamat armolahjat virtaavat Kristuksen antaman uhrin kautta. Sen vuoksi on mahdotonta saada osaa yliluonnollisesta elämästä ja osallistua Jeesuksen pelastavaan työhön, jos me emme kiinnitä itseämme sydämessämme ja teoissamme Pyhään Ristiin. Tärkeintä on viettää messua niin hartaasti kuin mahdollista, sillä siellä Golgatan pyhä uhri on sakramentaalisesti, mutta silti todellisesti läsnä. Tämä saa meidät

vastaanottamaan maallisen elämämme tiellä sattuvat takaiskut ja kärsimykset iloisesti ja etsimään vapaaehtoisesti mortifikaatioita ja katumushenkeä jokapäiväisen elämämme pienistä asioista. "Mikä ilo onkaan kantaa ristiä", huudahti yksi kirkkoisistämme. "Kun meillä on risti, meillä on todellinen aarre." [5] Mutta olisi vakava virhe liittää Ristin kantamiseen surullisuutta tai murheellista alistumista, koska todellisuus ei voisi olla kauempana: se nimittäin päinvastoin johdattaa meidät todelliseen onnellisuuteen, jonka voimme löytää Kristuksesta ja Hänen ristiinnaulitsemisestaan. [6]

Pyhä Josemaría tunsi uhrauksen luonteen todella hyvin, sillä Herramme alkoi toimia hänen sielussaan jo varhain valmistellen häntä siihen tehtävään, joka hänelle oli annettu: Opus Dein perustamiseen. Pyhä Josemaría otti vastaan elämänsä monet

vastoinikäymiset joka kerta kiitollisin mielin, vaikkei hän niitä aina ymmärtänytkään. Pyhän Hengen innoittamana hän pian saavutti syvän ymmärryksen totuudesta, jonka Risti tuo elämäämme nyt ja aina, nimittäin lupauksen yliluonnollisesta tehokkuudesta apostolisessa työssä.

"Tämä kärsimyksen yliluonnollinen hyväksyminen on suoraan sanottuna suurin kaikista elämän aikana ylitettävistä esteistä. Kuolemalla ristillä Jeesus voitti kuoleman. Jumala siis synnyttää kuolemasta elämää. Jumalan lapsen asenne ei ole passiivista alistumista mahdollisesti traagiseen kohtaloon, vaan pohjimmiltaan se on saavutuksen tunne siitä, että olemme saaneet esimakua lopullisesta voitosta. Kristuksen voitokkaan rakkauden siivittäminä meidän kristittyjen on astuttava maailman keskelle kylväen rauhaa ja iloa kaikessa, mitä teemme

ja sanomme. Meidän on taisteltava rauhan taistelu pahuutta, epäoikeudenmukaisuutta ja syntiä vastaan. Näin me voimme näyttää toteen, ettei ihmiskunnan nykyinen tila ole lopullinen. Vain Jumalan rakkaus, joka paljastuu Kristuksen sydämessä, voi antaa meille kunniakkaan henkisen riemuvoittomme." [7]

Muistellessamme 15. päivän liturgiassa Äitimme tuskia voimme taas huomata Ristin hedelmästä kumpuavan ilon. Kirkko kutsuu meidät mietiskelemään Mariaa tämän ollessa lähellä ristinpuulle naulittua Poikaansa, joka kuoli syntiemme puolesta. Taivaallinen johdatus katsoi hyväksi, että hän olisi läsnä Golgatalla tuolloin myös siksi, että Jeesus pystyisi antamaan ihmiskunnan äitinsä hoiviin: Nainen, tässä on poikasi, [8] hän sanoi. Ja näin äärimmäisen surunsa keskellä Maria avasi sydämensä meille, sillä

hän kuuli myös Kristuksen sanat
Johannekselle: tämä on äitisi! [9]
Jeesuksen kuollessa me synnyimme
taivaallisen Äitimme antautumisen
avustuksella uuteen, armon elämään
Jumalan yhteydessä.

Monet pyhimykset ja hengelliset
kirjoittajat ovat painottaneet, että jos
Äitimme säästyi Jeesuksen
synnytyksessä fyysiseltä kivulta
Betlehemissä, niin näin ei tapahtunut
meidän hengellisen syntymämme
hetkellä. "Marian, Kaanan häiden ja
Golgatan 'naisen', yleinen äitiys
muistuttaa Eevan, 'kaikkien ihmisten
kantaäidin' (1 Moos. 3:20), äitiyttä.
Erona kuitenkin on, että siinä missä
jälkimmäinen auttoi synnin
tulemisessa maailmaan, uusi Eeva eli
Maria auttoi lunastuksen pelastavan
armon saapumisessa...

"Tämän tehtävän tähden", paavi
Johannes Paavali II selittää meille,
"meidän Äitimme täytyi tehdä kova

uhraus suostumalla vapaasti ainoan Poikansa kuolemaan... Hänen myönteinen vastauksensa tähän suunnitelmaan on sen vuoksi myöntyminen Kristuksen uhraukseen, jonka hän hyväksyy täydestä sydäimestään toteuttamalla taivaallisen tahdon. Siitä huolimatta, että Jumalan suunnitelmana oli alusta alkaen saattaa Marian äitiys koskemaan koko ihmiskuntaa, vasta Golgatalla Kristuksen uhrauksen ansiosta sen universaali ulottuvuus paljastui kokonaisuudessaan." [10]

Tyttäreni ja poikani, työmme sielujen parissa tulee kantamaan runsaasti hedelmää, jos olemme iloisen tyynesti ja kiinteästi yhteydessä ristillä olevaan Jeesukseen hänen surevan Äitinsä vierellä. "Lupaus lunastuksesta toteutui Jeesuksen kuollessa ristillä häpeässä ja kunniassa: juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta (1 Kor. 1:23). Mutta

pelastustehtävää tullaan
toteuttamaan jatkuvasti Jumalan
tahdon mukaisesti siihen saakka,
kun Herramme aika koittaa. On
mahdotonta elää Jeesuksen
Kristuksen sydämen tahdon
mukaisesti, ellemme käsitä
olevamme lähetettyjä tänne, niin
kuin hän oli, pelastamaan kaikki
syntiset (1 Tim. 1:15) ymmärtäen,
että meidän täytyy oppia luottamaan
Jumalan armeliaisuuteen yhä
enemmän joka päivä. Tästä seuraa,
että ruokimme itsessämme palavaa
halua elää Kristuksen
kanssalunastajina pelastaaksemme
kaikki sielut, koska me olemme,
pyrimme olemaan, ipse Christus, itse
Kristus: Hän antoi itsensä lunnaiksi
kaikkien puolesta (1 Tim. 2:6)" [11]

Tämä on se polku, jota Jeesuksen
opetuslapset ovat seuranneet
kristinuskon alusta lähtien. Ristin
voiman tukemina he levittivät
Kristuksen sanomaa kaikille

tapaamilleen ihmisille, jotka usein olivat todella kaukana Jumalasta. Niinpä Jumalan armon ja ensimmäisten seuraajien kestävyys avulla pakanallisen maailman kääntymyksen ihme saatiin aikaan.

Me muistelemme 21. päivä pyhää Matteusta, yhtä ensimmäisistä kahdestatoista opetuslapsesta, joka perimätiedon mukaan kuoli marttyyrina Persiassa kirjoitettuaan ensin nimeänsä kantavan evankeliumin. Matteus itse sai kokea ensi kädeltä Lunastajan innon eksyneitä sieluja kohtaan, kun tämä kutsui hänet seuraamaan itseään, vaikka Matteus oli veronkerääjä, mikä tarkoitti samaa kuin julkinen syntinen israelilaisten keskuudessa. Benedictus XVI sanoi: "Jeesus ei torju ystävyyttään keneltäkään. Itse asiassa juuri Jeesuksen ollessa syömässä Leevin talossa, hän antoi meille olennaisen opetuksen

vastatessaan niille, jotka kauhistelivat sitä, miten hän voi olla tekemisissä sellaisten epämääräisten ihmisten kanssa: eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä (Mark. 2:17).
Evankeliumin hyvä uutinen tarkoittaa juuri tätä: Jumalan armon tarjoamista syntisille!" [12]

Kristuksen esimerkki ruokkii aina kaikkien hänen opetuslastensa apostolista liekkiä. Mekin elämme yhteiskunnassa, jossa valitettavasti (sanon tämän vaipumatta turhaan melankoliaan) monet ihmiset eivät tiedä mitään Jumalasta. Toiset puolestaan elävät ikään kuin he eivät tuntisi häntä ja pysyttelevät etäällä hänen käskyistään ja opetuksestaan. Meidän tulee yrittää tuoda heidät kaikki lähemmäksi Herraamme. Muistan hyvin sen ilon, jolla perustajamme otti vastaan toisen Vatikaanin konsiilin linjaukset

nähdessään, että kirkko "sai uutta voimaa haluta viedä totuus niille, jotka vaeltavat erkaantuneina ainoalta tieltä, Jeesuksen tieltä, sillä kuin nälkä minua kalvaa toive, että koko ihmiskunta pelastuisi." [13]
Nykyisessä tilanteessa näyttää melko selvältä, että pyhän Josemarían niin rakastaman apostolaatin ad fidem kenttä on runsaasti laajentunut.

Älkäämme ikinä erottako työmaailmaamme ja työtovereitamme muusta todellisuudesta. Kuten pyhä Josemaría väsymättä jaksoi sanoa meille ei yksikään sielu saa jäädä rakkaudemme ulkopuolelle. Tämän lisäksi meidän tulee muistaa olla erityisen lähellä niitä, jotka ovat kauimpana Jumalasta. "Kristuksen viholliset", hän kerran kertoi meille, "syyttävät häntä syntisten ystäväksi. Näinhän se on! Myös sinun kohdallasi! Miten muuten me pystymme käännyttämään heidät?

Kuinka muuten me voimme tuoda heidät taivaallisen Lääkärin luokse?

"Totta kai me olemme syntisten ystäviä! Voit olla heidän ystävänsä niin kauan, kunhan tuo ystävyys ei ole vaaraksi omalle sisäiselle elämällesi, niin kauan, kun hengellinen lämpösi on tarpeeksi suuri jakamaan tuota lämpöä heidän kanssaan menettämättä sitä itse.

Kyllä, syntisten ystäviä, tosi ystäviä: ylevän, vilpittömän ja miellyttävän kanssakäymisen ja rukouksen avulla ollen kuitenkin varovainen asettamasta ikinä omaa sieluasi vaaraan." [14]

Jokaisen, jonka me tapaamme mistä tahansa syystä, täytyy saada aikaan apostolista intoa sydämissämme, halua tuoda hänet lähemmäksi Kristusta. Meidän velvollisuutemme on sytyttää se sama rakkauden palo Jumalaa kohtaan, joka palaa kirkkaana omissa sydämissämme,

kaikkiin tapaamiimme ihmisiin. Siksi tavatessamme kenet tahansa on meidän kysyttävä itseltämme: Miten voin kannustaa tätä henkilöä lähestymään Jumalaa? Mitä ehdotuksia voin tehdä hänelle? Mitä aiheita voin nostaa esiin keskusteluissamme, jotta tämä henkilö oppisi tuntemaan Kristuksen opetusta paremmin?

Kuten Benedictus XVI sanoi: "kenen tahansa, joka on löytänyt Kristuksen, täytyy auttaa muitakin löytämään Hänet. Suurta iloa ei voi sulkea omaan sydämeen. Se täytyy jakaa muillekin." [15] Herramme uskolliset palvelijat ovat aina tehneet näin. "Kun huomaat jonkin olevan hyödyllistä sinulle," pyhä Gregorius Suuri opetti," yritä vetää muutkin sitä kohti. Sinun täytyy haluta muitakin liittymään Herramme poluille. Jos olet matkalla foorumille tai kylpylään ja huomaat jonkun joutilaana, kutsut totta kai hänet

mukaasi. Tee tätä samaa hengellisessäkin elämässäsi: kun menet Jumalan eteen, älä tee niin yksin." [16]

Olen jo aiemmin kertonut teille, kuinka olen muistellut niitä pyhän Josemarían Ecuadorissa viettämiä päiviä, jolloin hän antoi itsensä muille kerta toisensa jälkeen valittamatta koskaan, vaikka hänellä oli terveysongelmia, jotka niin suuresti rajoittivat hänen toimintaansa. Myös Perussa, jossa vietin paljon aikaa Jeesuksen pyhän sakramentin luona ohjaten samalla ajatuksiani Mariaan ja Joosefiin; ja Brasiliassa ihastelin sitä lukuisaa ja värikästä joukkoa, joka on Jumalan sadonkorjuun uusi toivo.

Saatuani kutsun Torunin piispalta Puolasta otin muutama päivä sitten osaa siellä olevan pyhän Josemarían mukaan nimetyn kirkon vihkimiseen ja hänen pyhäinjäännöksensä

asettamiseen. Sain taas kerran suuresti iloita, kuinka hartaus perustajaamme kohtaan leviää ympäri maailmaa herättäen lukuisissa sieluissa halun etsiä pyhyyttä jokapäiväisessä elämässä. Siksi pyydänkin teitä ottamaan osaa kiitosrukoukseeni.

Rukoilkaa erityisesti assosiaattiveljienne puolesta, jotka aion vihkiä papeiksi Torreciudadissa 5. päivänä syyskuuta. Jatkakaa päivittäistä rukoustanne paavin, piispojen ja koko maailman papiston puolesta kiinteässä yhteydessä omiin rukoustarkoituksiini.

Kaikella kiintymykselläni siunaan teitä

Isänne

+ Javier

Solingen, 1. syyskuuta 2010

Viitteet

1. Joh. 3:16

2. vrt. Fil. 2:8

3. Benedictus XVI, saarna, 14. syyskuuta 2008

4. Pyhä Josemaría, Kristuksen kulkiessa ohitse, nro. 105

5. Pyhä Andreas Kreetalainen, Saarna 10, pyhän ristin ylentämisestä (PG 97, 1020)

6. vrt. 1 Kor. 1:23

7. Pyhä Josemaría, Kristuksen kulkiessa ohitse, nro. 168

8. Joh. 19:26

9. Joh. 19:27

10. Johannes Paavali II, puhe yleisvastaanotolla, 23. huhtikuuta 1997

11. Pyhä Hosemaría, Kristuksen kulkiessa ohitse, nro. 121
12. Benediktus XVI, puhe yleisvastaanotolla, 30. elokuuta 2006
13. Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä, nro. 226
14. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja mietiskelystä, 15. huhtikuuta 1954
15. Benedictus XVI, saarna, 21. elokuuta, 2005
16. Pyhä Gregorius Suuri, Saarnoja evankeliumeista 6:6 (PL 76, 1098)